

de Ændringer, som ere foretagne i Folketinget af den nugældende Lov, ere rimelige og hensigtsmæssige, og jeg tror ogsaa, at den Fordring, som den sidste ærede Taler stillede om en passende Hensynetagen til Oplysningen og Publikum paa den ene Side og til Forfatterne og Kunstnerne paa den anden Side, er opfyldt.

Jeg har egentlig kun begæret Ordet for at omtale en Enkelthed i den nugældende Lov, som ogsaa vil blive gældende Lov, hvis dette Lovforslag vedtages. Det er en Bestemmelse, som findes i Lovforslagets § 14, hvorved det fastslaas, at enkelte mindre Digte uden Forfatterens Tilladelse kunne anvendes af Komponister, udgives af Komponister og dernæst anbringes paa Koncertprogrammer og endvidere bringes til offentlig Udførelse som Tekst til de Kompositioner, som altsaa ere skrevne til dem. Det forekommer mig, at de danske Lyrikere ved denne Bestemmelse stilles mindre heldigt end andre Forfattere, Romanforfattere, Dramatikere o. s. v. Hvis man tænker sig, at en Mand har skrevet et større Digt, et dramatisk Digt, f. Eks. en Operatekst i en Akt — denne Tekst kan bestaa f. Eks. i en versificeret Dialog og en halv Snes Sange —, er det ikke tilfaldt nogen at udgive denne Tekst sammen med sin Komposition. Enhver kan naturligvis sætte Musik til den hjemme, hvis han har Lyst, men han kan ikke udgive Teksten sammen med sin Komposition, heller ikke anbringe Teksten paa et Koncertprogram og heller ikke lade den sammen med sin Komposition bringe til offentlig Udførelse. Men hvis en Forfatter har skrevet 10 mindre Digte, er der intet til Hinder for, at en Komponist kan gøre noget saadant, og jeg ser ikke nogen Grund til, at denne Forskel gøres. I denne Sammenhæng kan der jo kun være Tale om ideel Interesse og pengelig Interesse. Hvad den ideelle angaar, maa den i begge Tilfælde have været den at beskytte Forfatteren imod, at hans Tekst sættes i Musik af en, som han ikke synes om som Komponist, hvorfor han ikke ønsker, at denne Mand skal sætte Musik til hans Tekst og udgive Teksten sammen med sin Komposition. Hvis der er Tale om pengelig Interesse, maa det være denne, at der kan tænkes et rimeligt Honorar ydet for Teksten. I det første Tilfælde, jeg nævnte, hvor der er Tale om f. Eks. en samlet dramatisk Tekst, bevares Rettighederne for Forfatteren, medens de i sidste Tilfælde, hvor det gælder lyriske Digte, falde bort for Forfatteren. Denne kan ikke forhindre,

at hans Tekst bruges af Komponister og offentliggøres paa Koncertprogrammer, overhovedet offentliggøres og bringes til Udførelse. Der foreligger her en Anomali. Man kan sige: Det gælder kun enkelte mindre Digte, det har derfor ikke nogen Betydning. Jeg vil dog henlede den højtæredede Kultusministers Opmærksomhed paa, hvorledes dette bruges og efter min Mening misbruges. Jeg har i min Haand et Koncertprogram, hvis meget pragtfulde Titel lyder saaledes: Dansk Natur og Folkeliv i Sange og Viser, hovedsagelig til Tekster af Jeppe Aakjær. Jeg skal ikke nævne, hvem Komponisten af disse Sange og Viser er, heller ikke, hvem der er Foredragsholderen, hvem der giver Concerten; det forekommer mig ikke at være nødvendigt i denne Sammenhæng, jeg skal ikke nævne Navne. Jeg har Programmet i min Haand, jeg kan ikke se, om det sælges for Penge eller uddeles gratis. Der er ikke nogen Pris angivet paa det; jeg skulde tro, at det uddeles gratis, naar Folk tage Billet til den Koncert, som denne Mand giver. Dette Program, eller hvad jeg skal kalde det, bestaar af 44 Digte, af hvilke 36 ere af Jeppe Aakjær. Adskillige af dem ere meget anseelige Digte, nogle af dem paa 7—8 Vers; hvis jeg tænkte mig dem trykte i en Bog, saaledes som Digte i Almindelighed trykkes, vilde det dreje sig om en Bog paa 4—5 Ark. Det kan neppe være Lovens Mening, at noget saadant skal kunne finde Sted, thi det er jo dog indlysende, at hvis man paa denne Maade kan sælge eller ikke sælge, om man nu vil — Programmet gaar jo dog med ind i den Fortjeneste, som Koncertgiveren skal have ved Billetsalget —, eller kan uddele, vil jeg kalde det, en Digtsamling af Aakjær, lider han i alt Fald et pengeligt Tab. Hvis han ikke synes om Komponisten, hvad der er Mulighed for, eller ikke synes om Foredragsholderen, hvad der ogsaa er Mulighed for, lider han for saa vidt ogsaa et ideelt Tab. Han kan med Rette gøre gældende, at det skader hans Digte, at de sættes saa daarligt i Musik, hvis han mener det, og at de foredrages saa daarligt, hvis han ogsaa mener det, men saaledes som Lovens Tekst er, ser jeg ikke rettere, end at dette ikke kan forhindres, thi her er ganske sikkert kun Tale om mindre Digte, og der er ogsaa for saa vidt kun Tale om enkelte Digte, det er ikke et samlet Hele, det her drejer sig om. Det er et Spørgsmaal, som det ikke er let at afgøre i en Fart, hvorvidt 10 Digte eller 11—12 eller 20—30 Digte,